

naar Arbejderne have ydet saa store Summer, maa Staten efterhaanden følge med. Men jeg gør kun opmærksom paa det, fordi det i og for sig er en ejendommeligt Maade at lovgive paa — det samme er vist for øvrigt Tilfældet med Hensyn til Sygekasserne —, at man fastsætter en bestemt Sum, til hvilken man vil gaa, til Støtte af et Formaal, og saa lidt efter lidt ved en Bestemmelse paa Finansloven fordobler, ja, flerdobler dette Beløb. Jeg siger det altsaa ikke for i og for sig at anke over det, jeg finder det rimeligt og naturligt, at Staten er kommen op dertil, naar man ser hen til, hvad Arbejderne selv have ydet til disse Arbejdsløshedskasser. Jeg skal her nævne, at Arbejdernes Bidrag for 1909—10 har været 1,118,000 Kr. Man kan altsaa sige, at baade fra Statens og Arbejdernes Side er der vist en virkelig god Villie til at afhjælpe den Nød, som Arbejdsløsheden har skabt. At der har kunnet finde Misligheder Sted, som den ærede første Taler antydede, er meget muligt. I Bladene har der været fremdraget forskelligt, og det vilde jo være ret mærkeligt, om der i en saa stor Institution, paa et saa nyt og ret vanskeligt Omraade ikke af og til skulde finde en Uregelmæssighed eller en uheldig Uddeling Sted. Det skal jeg slet ikke opholde mig ved, det vilde snarere undre mig, hvis der aldrig havde været det mindste at anke over.

Men desværre have de store Bidrag, der ere givne baade af Arbejderne og af Stat og Kommune, jo i og for sig ikke gjort Arbejdsløsheden stort ringere. Af den Statistik, som findes i Statistisk Aarbog, ser man, at i September 1910 forelaa der Oplysning fra 113 Fagforeninger i København med 44,792 Medlemmer, og af disse vare 5,313 eller 12 pCt. arbejdsløse. De fordelte sig meget ulige paa de forskellige Fag. Af Arbejderne i Industriefagene vare kun 9 pCt., af Arbejderne i Bygningsfagene 25 pCt. og i Arbejdsmandsfaget 11 pCt. ledige. Det fremgaar heraf, at det særlig er i Bygningsfagene, der er Arbejdsløshed, og det er jo ikke saa underligt efter den Kalamitet, som er overgaaet Bygningsentreprenører og i det hele taget dem, der anbringe Kapital i Bygninger. Imidlertid er det væsentlig Sæsonarbejde, saa man kan haabe, at der bliver noget mere Arbejde i Sommer, og Tiden er vel allerede nu bedre, end den har været. Desværre ser man ogsaa af Statistikken, at vi til Trods for, hvad der gøres her i Retning af Arbejdsanvisningskonto-

rer og deslige, staa allerhøjest i Rækken af de europæiske Lande med Hensyn til Arbejdsløshed. Tyskland har 3 pCt., Frankrig 8—9 pCt., og her ere vi oppe paa 10—13 pCt. arbejdsløse. Om det nu, som man har hævdedt fra anden Side, kommer af den maaske mindre heldige Toldlov, vi have faaet, skal jeg ikke sige. Det er muligt for Industriefagene Vedkommende, for Bygningsfagene kan man dog ikke sige det, men i alle Tilfælde har det vist sig, at de Midler, man her har anvendt, ikke have hjulpet. Nu kommer man atter i Aar og hævder, at der er ekstraordinær Arbejdsløshed. Hvorvidt den nu er ekstraordinær, kan der maaske, som den ærede første Taler sagde, tvistes noget om, og i hvert Fald er det, som han ogsaa sagde, først naar vi komme længere hen i Aaret, muligt at se, om der virkelig bliver en ekstraordinær Arbejdsløshed. Vi vedtog en Lov i denne Retning forrige Aar. Den vedtoges fra vor Side med stor Betænkelse, og jeg skal sige, hvorfor Betænkelsen var stor. Det var væsentlig, fordi man her ganske renoncerede paa det Princip, man tidligere har hævdedt, Hjælp til Selvhjælp. Jeg forstod den ærede første Taler saaledes, at han ogsaa mente, at man nu maatte kræve, at der blev ydet nogen Selvhjælp til denne Hjælp, og han antydede, at Fagforeningerne nu maatte træde til, hvis man skulde gennemføre denne Lov. Jeg kunde tænke mig, at man gennemførte den paa den Basis, især naar man ser, at Fagorganisationernes Formue er oppe paa 4 Mill. Kr., idet jeg ligesom sidste Aar maa bemærke, at Fagforeningerne i 1909 sendte 843,000 Kr. til strejkende svenske Arbejdere; dem kunde de muligvis have anvendt til deres egne, til at lette den Arbejdsløshed, der ogsaa den Gang var.

Men hvad der i Aar har gjort mig endnu mere betænkelig end tidligere ved denne Lov, ere de Oplysninger, der gennem Behandlingen i Folketinget foreligge om, hvad Arbejdsløshed er. Forholdet er ikke det, at Arbejdsløshed betyder det, at man ikke kan faa Arbejde, men det betyder i mange Tilfælde det, at man ikke kan faa Arbejde ifølge Priskuranten, til den Løn, som Priskuranten fastsætter. Nu ved jeg nok, at det er hævdedt, at Priskurantens Opretholdelse maa man kræve, og at man fra Ledernes Side siger, at det vilde dog være for galt, hvis disse Mennesker skulde arbejde under Priskuranten. Jeg ved ikke, om det er ganske i Overensstemmelse med Udtrykkene i Ar-